

KIS TÜKÖR

A RÉVKOMÁROMI REFORMÁTUS KERESZTYÉN EGYHÁZ HIVATALOS LAPJA

A karácsony és ezzel együtt az esztendő vége most is nagyon gyorsan és szinte észrevétlenül érkezett el hozzánk. Pedig egy-egy új esztendő kezdetén mindig sejtelemmel tekintünk a jövőbe, és arra gondolunk, hogy milyen messze van az esztendő vége. Hány nap és hány hét az, amely elmúlik fölöttünk, és azt sem tudjuk, hogy milyen új kihívások várnak majd ránk. Sokan talán arra is gondolnak az év elején, hogy már nem is érik meg az új karácsonyt, az új esztendőt.

Ezért kell, hogy a szívünk tele legyen hálával, mert ismét elérkeztünk az idő szárnyán a karácsony ünnepéhez és egyben az új esztendőhöz is, hisz csupán néhány nap választ el bennünket az ünneptől. Egy új század és egy új évezred nyitánya ez számunkra.

De amikor ilyen könnyen kezdünk beszélni a napok, ünnepek, esztendők egymásutániságáról, akkor hasít belénk a fájdalmas felismerés: hisz az évről évre megünnepelt karácsonyok, évfordulók azt is tudatják velünk, amit a Zsoltáros is felismert: „megemészjtjük esztendeinket, mint a beszédet.” (Zsolt. 90, 9b.) Bizony olyan az életünk, mint a fűszál, amely reggel sarjad,

majd virágzik, s este elhervad, aztán pedig nyoma sem marad. Megdöbbenő a Zsoltáros vallomása: „Mert ezer esztendő annyi előttem, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy őjrjárásnyi idő éjjel. Elragadod őket; olyanokká lesznek, mint az álom;” (Zsolt. 90, 4-5a).

Igen, így igaz! Bizony, még a saját fejünk felett elmúló esztendőkre sem tudunk visszaemlékezni igazán. Ha felidézzük életünk eseményeit, valóban úgy jelennek meg azok gondo-

szeretete túlmutat ezen, s nekünk adja Jézusban azt a kegyelmet, amely által láthatjuk, hogy ez csupán parányi része annak az örökkévalóságnak, amelyet Ő elkészített nekünk. A karácsony Jézus Krisztus, Isten Fia születésének az ünnepe. Őbenne az évezredek alatt hirdettetett Ige testté lett. Megvalósult az, amit a választott nép várt: eljött a Messiás. Mint kisgyermek született erre a világra, fényt és életet hozott. S ennek a kozmikus történés-

nem egy láthatatlan jövővendőbe vész életünk útja. Nem kell számolgatnunk az éveket keserű szívvel, mert annak, aki hisz az Isten Fiában, Jézus Krisztusban, az idő nem múlik, csak telik, mert az kiteljesedik az örökélet meg nem szakadó vonalában.

Békességet, mert így megnyugszik a szív. Betelik a változhatatlanság csodálatos érzésével, s még akkor is csendes és nyugodt, amikor e forrongó világ hajszáját látja, és zaját hallja. Isten örökkévaló és ígéreteiben változhatatlan valóság. Így mindaz, amivel ő gazdagít, az örökkévalóság jegyeit hordozza magán. S ő nekünk olyan életet ígér, amelynek nem lesz vége.

S végül szeretetet, mivel Jézus születése bizonyítéka annak, hogy ebben a világban nem vagyunk magunkra hagyatva, hanem ezt a világot át- meg átjárja Isten szeretete, ahogy magához akar ölelni bennünket.

Karácsonykor ebből a szeretetből érzünk meg valamit, s ez indít mindannyiunkat ölelésre, megértésre, szeretetre, Isten iránti hálára, dicsőségmondásra, s mindenféle földi körülmények között is békességre.

Fazekas László
lelképásztor

*Dicsőség Istennek...,
békesség embernek...*

latainkban, mintha csak álmodtuk volna őket. Mintha az átélt eseményeknek csupán külső szemléltői lettünk volna. Pedig ez a mi életünk, a mi egyéni, személyre szabott élettörténelmünk. Feledni nem tudjuk az átélt eseményeket. Drága az nekünk, mivel mindaz, ami történt, velünk történt: a gyermekkor mézédés napjai, az ifjúkor önfeledt hangulata, az élet teljében eltöltött esztendők, vagy akár az élet őszét mutató öregkor, de a karácsonyok, évfordulók, ünnepek mind visszaintegeznek.

S ha a múlt idő emlékei drágák is nekünk, Isten

nek személyes életünkre nézve kimondhatatlanul nagy jelentősége van. Mert Jézusban maga Isten hajolt le hozzánk, aki úgy szeretett, hogy kész volt megtenni értünk mindent. Dicsőségét levetette, emberi formába alázkodott, elvette bűneinket, s visszaadta elvesztett jussunkat: az örök életet. Bűneink súlyát a golgotai kereszten szemlélhetjük, ahol kint, fájdalmat és szívet facsaró gyötrelmet látunk.

Jézus azért született erre a világra, hogy mindezt megtegye. Születése reménységet, békességet és szeretetet ad.

Reménységet, mert így

Áldott karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Az Úr eljövetele, avagy kiterjesztett csillogás

Az advent Jézus születésének karácsonyi megünneplését előkészítő négy hét. Első vasárnapjával megkezdődik az egyházi év, Krisztus élete és munkái sorozatának az egyháziilag megállapított láncolata. A latin *adventus domini* - melyből az *advent* kifejezés rövidült - az Úr jövetelét, érkezését jelenti. Az antik világban az istenség kultushelyén való megjelenésére, az uralkodó első hivatalba lépésére vagy egy megmentő hadvezér érkezésére használták a szót.

Amikor Nagy Gergely pápa az első fennmaradt adventi prédikációit írta, már legalább száz éve megünneptették ezt az időszakot. Az 524-es *seridai* zsinat határozta óta, hasonlóan a bójthöz, nem szabad ebben az időben lakodalmat tartani.

Az óegyházi gyakorlatban, melyet a görögkeleti vallás mindmáig megőrzött, hat hétig tartott az adventi időszak. A római katolikusok Szűz Mária tiszteltetére és a Messiás eljövetele utáni vágy kifejezésére december 17-től hajnalonként Rorate-miséket tartot-

tak. A megnevezés a mise első szavaiból adódik: *Rorate coeli de super...* (Harmatozzatok, egek felülről). (Ézs. 45,8) Ezeket az alkalmakat másképpen An-

gyali misének is hívják, mert az angyali üdvözlét nyilvános elmondásával fejeződik be, s mert evangéliuma magába foglalja Gábiel angyal szavait, amikor megígéri Máriának, hogy szűzként gyermeket fogan méhében. Az anglikán egyház advent idejére bójtöt hirdet. A protestáns gyülekezetek komoly hangulatban bűnbánattal, világias dolgaik elhagyásával készülnek az Úr el-

jövetelére. A mi gyülekezetünkben advent első vasárnapján úrvacsoraosztás is van. Az ébredési mozgalmak két jelképpel is hozzájárultak az adventhez. A két

tyén felekezet vallja, hiszen a közösnek elismert Apostoli Hitvallás tartalmazza Krisztus visszavárását (onnan léssen eljövendő ítélni eleveneket és holtakat).

Kiegészítésként szeretném megjegyezni, hogy az advent megünneplése mára a százajára fordult. Ma már nem várjuk ki a karácsony estéjét, hanem advent utolsó napjaitól karácsonyi ünnepségeket tartunk. Elfelejtettük az adventi énekeket, s a karácsonyi árusok magnói ünnepromboló módon elrontják a helyes időben felhangzó dallam varázsát. Alig marad valami, amit szentestére tartogatnánk. Visszafojgottságot, visszatartást, rákészülést, bűnbánatot, bójtöt, a várakozás megannyi színárnyalatát megélhetjük ugyan, de csak úgy, ha erősen szembe helyezkedünk a napokat, időket egybemosó Mikulástól Szilveszterig tartó általános csillogással. Óvjuk ünnepeinket, hogy mindent a maga idejében, a maga módján, ízt, jellegét megőrizve ünnepeljünk! Hadd legyen advent az Úr eljövetelére való várakozás, s ne kiterjesztett csillogás!

Rác Tibor
segédlelkész

világháború közti időben a német Evangéliumi Ifjúsági Mozgalom hatására terjedt el az adventi koszorú, s a herrnhuti közösség kezdeményezésére a kifüggesztett adventi csillag.

A latin *adventus* szó görög megfelelője a külön dogmatikai kifejezésként használatos *parúzia*, mely Krisztus visszajövetelét jelenti. Ezt második adventnek is szokták nevezni. A parúziát minden keresz-

Gondolatok

David Gooding és John Lennox „Keresztýénség: illúziók vagy tények” című könyve alapján

Ha az Újszövetség igazat ír, akkor Jézus Krisztus a mi Teremtőnk fia. Ehhez pedig mindenkinek köze van. Ezért szólít fel bennünket az Újszövetség, hogy kijelentéseit teljes tőlünk telhető komolysággal tanulmányozzuk. János az ő evan-géliumában az Ige tekintélyével szól hozzánk. Isten, a mi Teremtőnk próbál meg velünk személyesen beszélni, önmagát nekünk kijelenteni, hogy Jézus Krisztus által személyesen hit- és életközösségre juthassunk vele.

Miközben olvasod és tanulmányozod a Bibliát, és elgondolkozol Jézus tanítása felett: Isten szól a szívedhez, és minden kétséget kizáróan megmutatja, hogy Jézus szavai igazak. Olvasd el komolyan és befogadásra kész értelemmel János evangéliumát! Jézus Krisztus biztosít, hogy Isten megmutatja: mi az igazság.

A legfontosabb bizonyíték pedig ez. Ha Krisztus valóban föltámadt a halálból a harmadik napon, márpedig ez így volt, akkor ez azt jelenti, hogy ő ma él. Kész arra, hogy lelke által személyes kapcsolatba lépjen velünk, ha mi a magunk részéről készek vagyunk arra, hogy személyes kapcsolatba lépjünk vele. Ezt a kapcsolatot nem szabad bizonytalanságban tartani életünk végéig. Ha egyszer kialakult, akkor örökké fog tartani. Jó cselekedetekhez vezet, valójában egy teljesen új életstílushoz.

Ez nem jelenti azt, hogy a hívő büntelen és tökéletes, de ha vétkezik, az igaz hívő megbánja bűneit, megvallja azokat, és elnyeri Isten megígért bocsánatát (1Jn 1,9). Ha nincs bizonyítéka a megváltozott életstílusnak, akkor minden okunk megvan a kételkedésre abban, hogy az újjászületés egyáltalán megtörtént-e.

Krisztus kijelentései, ha őszintén elfogadjuk azokat, arra indítja az embereket, hogy engedelmeskedjenek az ő tanításainak, különösen annak, hogy szeressék még ellenségeiket is. A másik nagyon fontos tanítás az, hogy a szenvedés nem egyszerűen romboló és végső soron értelmetlen, hanem Isten felhasználhatja azt a javunkra. Isten igazságos, türelmes és irgalmas. Kész várni, mielőtt véget vet a világnak, és teljesen megálljt parancsol a gonosznak. Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes, mert nem azt akarja, hogy némelyek elpusztuljanak, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. Ha nemet mondunk Istenre, az élet forrására, az azt jelenti, hogy igent mondunk a végső rette-

netre és halálra. A kezdet kezdetétől fogva óvta Isten az embert azoktól a végzetes következményektől, amelyek elkerülhetetlenül bekövetkeznek, ha az ember azt választja, hogy nem hisz Istenben, és nem engedelmeskedik neki, hanem a maga útján jár. Isten senkit sem fog kényszeríteni arra, hogy higgyen. Nem fogja elvenni az ember szabad akaratát, még azért sem, hogy megmentse őt. Testünkben azok a mellkasi fájdalmak, amelyek arra intenek bennünket, hogy a szívünk beteg, és figyelmet kell szentelnünk neki, jó fájdalmak! Szükséges, hogy megbéküljünk Istennel! Isten gyermekeivé kell lennünk. A feltételek szigorúak.

Radikálisan meg kell bánnunk és vallanunk bűneinket Istennek, és hinnünk kell abban, és csak abban, amit Krisztus tett értünk, semmi és senki másban. Ha tudjuk, hogy Isten teljesen és örökre elfogadott bennünket, akkor békességünk van vele. Márpedig a vele való békesség az egyedüli biztos alapja az igaz és tartós megelégedettségnek.

J. A.

Karácsonyi üzenet

Karácsony, karácsony, gyönyörű karácsony,
Érkezésed mindig szívrepesve várom.
Tele van a szívem ünnep melegével,
Szememben csillogó gyertyáid fényével.

Bethlehemi csillag, ragyogj fel az égen,
Világítsál nekük úgy, mint réges-régen.
Mutasd meg az utat, mely a jászolhoz vezet,
Szívünkbe fogadjuk az áldott kisedet.

Hassa át lelkünket a hit és szeretet,
Világítson fényed minden család felett.
Találjon egymásra rokon, gyermek, apa,
Ne maradjon árván gyermek, édesanya.

Legyen ez az ünnep békességgel telve,
Hogy együtt zenghesse a föld minden népe:
Dicsőség, dicsőség mennyben az Istennek,
Békesség, békesség, földön az embernek.

Gáborek Sándorné

Az igazi karácsony

Lukács 2:10-11

Lukács 23:33-34

És monda az angyal nékik: Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszen: Mert született néktek ma a Megtartó, ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

Mikor pedig elmenének a helyre, amely Koponya helyének mondatik, ott megfeszíték őt és a gonosztevőket, egyiket jobbkéz felől, másikat balkéz felől. Jézus pedig monda: Atyám! bocsásd meg nékik, mert nem tudják, mit cselekesznek...

Kedves Testvéreim!

Amikor Jézus megszületett, a Biblia szerint nagy volt az öröm Júdeában, Betlehem környékén. Angyal jelentette be a mennyei jelenségektől megrémült pásztoroknak az örömhírt: „Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme leszen...” És a pásztorok a hírré elindultak Betlehem felé, hogy lássák a gyermeket. Napkeleti bölcsek is indultak Betlehembe, a Jézus születését jelző csillag vezette őket, hogy tisztességet tegyenek neki, elhalmozzák ajándékokkal, aranyat, tömjént és mirhát vittek a gyermeknek. Örültek tehát a jóindulatú emberek, de Heródes már gonosz terveket szőtt a gyermek ellen, mert féltette tőle hatalmát. Azonban az Isten megoltalmazta tőle az ő fiát: álomban megintette a bölcseket, hogy más úton térjenek haza, ne jelentsék neki, hol található a gyermek.

A bibliai örömben mi, mai keresztyének is osztozunk, kétezer év után is. Ez átöröklődött, áthagyományozódott ránk, utódokra is: a világnak minden táján, ahol keresztyének élnek, örömmünetet ülnék karácsonykor az emberek. Lehet, hogy a hagyományok, a szokások az egyes vidékeken némileg különböznek, de az öröm, az egymás megajándékozása, a díszek fényes csillogása a világnak szinte minden helyére jellemző.

Vidékünkön már adventkor, a várakozás idején megjelennek az adventi koszorúk. Karácsonykor feldíszítjük a fenyőfát, s az ünnepet

fenyőillatban, csillogó-villogó karácsonyfa mellett töltjük, melyen gertyák égnek, csillagszórók szikráznak. Még a giccek is nem kedvelő személyek is elviselik ezt a csillogást. Karácsonyi zene akkordjai törnek elő a lemezjátszók vagy a magnetofonok hangszóróiból, s kisebb falvainkban még talán gyermekhangok csendülnek fel karácsonyeste az ablakok alatt: Krisztus Urunknak áldott születésén... Minden fényárban úszik a lakásokban, még a szegényebb családoknál is, hiszen erre már régóta gyűjtögetik a pénzt. Az asztalokra bőségesen kerül étel, még a hajléktalanok sem éheznek ezeken a napokon, mert a társadalmi szervek, szervezetek rájuk is gondolkodnak. De vajon ez a fényesség, csillogás nem takarja-e el szemünk elől a lényegét? Túllátunk-e ezen a fényfüggönyön? Fel tudjuk-e mérni, hogy valójában mi a karácsony? Azt, hogy ez nem csupán egy gyermek születésnapja, hanem az Úr Jézus Krisztusé? A Megváltónké! Alapigénk szerint, az angyal szavaival kifejezve: „... ma született néktek a Megtartó, ki az Úr Krisztus...” Saját szavai szerint az embernek fia, aki nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért. Igen, testvérem, az ünneplő keresztyéni módon a karácsonyt, akit nem vakít el a csillogás. Az ünneplő keresztyéni módon, aki a csillogás mögött látja a golgotai keresztet is. A gyermek születésekor nem hessegeti el magát az azt a gondolatot sem, amiért valójában az embernek fia megszületett. Vagyis a kereszthalál gondolatát, amely által a megváltás megvalósul. Annak az embernek van igazi karácsonya, akinek lelki szemei előtt a betlehemi csillag mellett felsejlik a golgotai kereszt is.

Születés és halál... Élet és pusztulás... Vajon nem ünneprontás most ez a párosítás? Nem. Inkább a valóság még realisabbá tétele, a valóság lényegének kiemelése. Arról nem is szólva, hogy az élet ebben az esetben nem pusztulással párosul, hiszen Jézus halála is csak ideiglenes pusztulásnak tekinthető, de nekünk örök

életet jelent. Csak látszat tehát, hogy ez a párosítás ünneprontás volna. Sőt még azt sem mondom nektek, hogy ne örüljete, egyházunk sem hirdeti ezt. Örüljete, és mondjatek dicsőítő éneket, hiszen az angyali bejelentés után a mennyei seregek sokasága is dicsérte az Istent: „Dicsőség a magasságos mennyekben Istennek, és a földön békesség és az emberekhez jó akarat!” Vannak szekták, amelyek híveiknek tiltják vagy nem ajánlják a karácsonyfa állítását. A mi egyházunk nem tiltja ezt, azt mondjuk: örüljete, hiszen az Ige testté lett, a prófécia valósággá vált Krisztusban. Örüljete, de ne elvakultan a fénytől, ne csupán egy gyermek születésének örüljete, hanem a gyermek Jézusénak, a megváltó Krisztusénak, akinek néhány évtized múlva vállára teszik a súlyos keresztet, amelyen kiszenved majd a mi bűneinkért. S nem is akármilyen körülmények között leheli ki lelkét, hanem két gonosztevő társaságában. De még ott is a gyilkosaiért imádkozik: „Atyám! Bocsásd meg nékik, mert nem tudják, mit cselekesznek...” Bizony nem tudták. De mi tudjuk, hogy ők akkor mit cselekedtek: megölték egy ártatlan embert, akit az Atya a kezükre adott, hogy ő vezekeljen a mi bűneinkért. Hogy ő haljon meg érettünk, ő haljon meg azért, hogy mi élhessünk: örök életünk legyen.

Testvérem, ha így fogsz ünnepelni, ha a sok ragyogás nem lesz csupán talmi csillogás, és nem von hályogot a szemedre, ha nem feledkezel meg arról, hogy a karácsonykor született gyermek a te megváltód, megtartód is, aki életét adta azért, hogy te élhess: akkor igazi karácsonyod lesz. Helyesebben szólva: akkor lesz igazi karácsonyod. Ámen.

PhDr. Jakab István

Egy utazás emlékei

A KALVINISTA SZEMLE szeptemberi-októberi számában egy gazdag tartalmú beszélgetést olvashattunk, melyet A. Kis Béla ciklírő folytatott főtiszteletű dr. Erdélyi Géza püspök úrral. Az írás címe: „A találkozásokban meg erősödik az együvé tartozás tudata - SZÜKSÉG VAN CSELEKEDETEKRE”. A cikkből nem idézek, de ami engemet mégis írásra ösztönzött, az a püspök úr következő kijelentése volt: „... Igen, álmaimban is ritkán fordult meg, hogy valaha is módom lesz a Szent Péter-székesegyházban, Kálvin templomában szolgálni. Istennek nagy embere volt ő...”

Nos, igen... Iskolás koromban a hittanórán Galambos Zoltán lelkész úr gyakran beszélt nekünk egyházi vonatkozású külföldi útjairól. Több ízben beszélt a nagy reformátor, Kálvin János munkásságáról, Genfről, a híres Református Falról, a Szent Péter-székesegyházról, valamint azokról a helyekről, ahol Kálvin működött, prédikált és írta világhírű értekezéseit. Említette, hogy Genf mellett a reformációnak még több nevezetes helye van, ahol Kálvin hittestvérei hirdették a reformáció gondolatait. Így Bern, Basel, Zürich, Schaffhausen, Wittenberg.

A földrajz anyagából tudtuk, hogy Svájc fejlett, gazdag ország, és Genf Svájc egyik gyöngyszeme. Azonban - ahogyan a püspök úr mondta - még álomban sem gondolhattam arra, hogy valaha módomban lesz végigjárni Genfét, azokat az utakat, helyeket, ahol Kálvin János lerakta a reformáció alapját. És váratlanul eljött

az idő. Tavaly, 1999-ben ősszel családi látogatásra Genfbe utaztunk. A hosszú út fáradalmait kipihenve, másnap az első utunkkal Kálvin nyomdokait követtük. Célunk az óváros volt. Az újvárost elhagyva, egy nagy parkhoz értünk, melynek bal oldalán húzódik végig a Református Fal (Le groupe central du monument International de la Reformation), melyet a város polgárai közadakozásból építtettek annak emlékére, hogy Kálvin a városban működött, és ott prédikátori tevékenységet folytatott. Ez a fal 1544-ben épült fel, és 1938-ban restaurálták. Ezek a dátumok bele vannak vésve a fal azon részébe, ahol Kálvinnak és reformátortársainak szoboregyüttese áll. A szoboregyüttestől nem messze áll Bocskai István erdélyi fejedelem szobra is, aki kíváta az erdélyi protestánsok jogait. A Református Fal újjraavatóásánál jelen volt Illyés Gyula, neves magyar író, költő, aki beszédében rámutatott, hogy atyáink kálvinista hite a nagy reformátor, Kálvin hagyatéka, anyáink magyar nyelve Bocskai Istvánra és követőire bízott, hogy azt ápolják és szeressék, mert az a fenmaradásunk záloga. E két alapelv párhuzamos voltát Illyés Gyula a következőképpen fogalmazta meg:

„Ha - bár hiába Gusztáv Adolf nem ül harci lovára s jobbágy-iga helyett nem vágynak inkább fegyvert ölteni a toulouse-i tiszták, valdeusok, husziták, Bocskay írást-imát sem tudó hajdúi, hiszed, hogy lett volna béke,

olyan bár, amilyent az imént lemosolyogtál? Hiszed, hogy volna olyan-amilyen magyarság, ha nincs - Kálvin?

Nem hiszem! ”

A Református Faltól felé haladva eljutunk a Szent Péter térre, ahol a monumentális építkezési remek, a székesegyház (Katedrale st. Pierre) áll, amelyben Kálvin a prédikációit tartotta. A mozaikablakokon kívül a székesegyház belső berendezése a protestánsok puritán egyszerűségére vall, szobrok és oltárok nélkül. A szószék alatti térségben van elhelyezve az a székhely, amelyet Kálvin használt genfi működése alatt. A székesegyházról nem messze található az az épület, ahol Kálvin működött, előadásokat tartott, és írta értekezéseit. Az épület falán ez a felirat látható: AUDITORE DE CALVIN, alatta: John Knox Chapel.

Kálvin híres és fő műve: A keresztyén vallás rendszere (Institutio religionis christianae). Ez nagy jelentőségű dogmatikai mű, melyen Kálvin szinte egész életén keresztül dolgozott. Kálvinnak e nagy művén kívül vannak zsoldgyűjteményei, elkészítette a Genfi Kátét. A protestantizmus több szárnyának vezetőivel Zürichben megkötötték az ún. úrvacsorai egyezményt (Consensus Tigurinus), melyben az úrvacsora teológiai felfogásának közös alapjait fektették le.

Kálvin aránylag rövid, azonban annál gazdagabb életút után 1564. május 27-én halt meg munkatársai körében, a genfi tiszteletétől övezve.

özv. Petőcz Kálmánné

**DICSŐSÉG A MAGASSÁGOS MENNYEKBEN
AZ ISTENNEK, ÉS E FÖLDÖN BÉKESSÉG,
ÉS AZ EMBEREKHEZ JÓ AKARAT**

Lukács 2, 14

Az elmúlt hónapok eseményei

Szeptember 10.

A délelőtti istentiszteletünk alkalmával zárult a Selye János Napok rendezvénysorozata. A templomból kivonulva a rendezvénysorozat résztvevőivel együtt jelen lehettünk a Határőr utcában Selye János emléktáblájának koszorúzásánál.

Szeptember 24.

Délután 15 órakor volt a Calvin János Teológiai Akadémia ünnepélyes tanévnyitója templomunkban. Igét hirdetett dr. Molnár János dékán, majd a végzett teológusokat dr. Erdélyi Géza docens, egyházunk püspöke bocsátotta ki szolgálatra. Ezt követte az elsőévesek akadémiai fogadalmotétele.

Szeptember 25-26.

Templomunkban vette kezdetét Egyetemes Egyházunk VI. Zsinatának ülőssorozata. Az ülés meghatározó aktusa volt a már önálló szolgálatot végző, beiktatott lelkipásztorok szen-

telése.

Október 8.

A Pápai Református Kollégium Gimnáziumának III. osztályos diákjait láttuk vendégül vasárnapi istentiszteletünkön, akik szép bizonyosságtétellel szolgáltak. A diákokat osztályfőnökük, Varga Umbrich Károly vezette, és elkísérte őket Varga Livia hitoktató lelkész, aki igét hirdetett.

Az istentisztelet után a diákokat gyülekezetünk családjai látták vendégül.

Október 19.

Ezen a csütörtöki napon egy brazil misszionárius lelkész járt gyülekezetünkben. Részt vett két hittanórán a gimnáziumban, majd diavetítéses előadást tartott Brazíliáról és az ott nagyon nehéz körülmények között élő evangélikus egyházzal. Ugyanezt az előadást hallhatták gyülekezetünk tagjai este az istentisztelet után.

Október 28.

Gyülekezeti vegyeskarunk részt vett a Harmonia Sacra Danubiana egyházzenei találkozón.

Október 29.

A Harmonia Sacra Danubiana egyházzenei találkozó keretében istentiszteleten fogadtuk a magyarországi Szentestől hozzánk érkezett Bárdos Lajos Kórust, s gyönyörködhettünk szép énekükben.

Október 31.

Mint minden esztendőben, úgy most is megemlékeztünk a reformáció kezdetéről és azokról a hithősökről, akik félelmet nem ismerve vállalták a bibliai igazságok kimondását. Istentiszteletünket a magyarországi Komárom református gyülekezetének Hajnalszallag kórusa gazdagította énekével.

November 19.

Esti istentiszteleti alkalmunk rendkívüliségét jelentette a Budapest-pestszécsi Központi Református Kórus látogatása, amely nagyon szép zenés áhítatot tartott, és magas színvonalú éneklésével szép estét szerzett mindannyiunknak.

November 25.

Presbitériumunk 12 tagja vett részt a perbetei gyülekezet templomában megrendezett egyházmegyei presbitéri konferencián. Hasznos előadások hangzottak el a tisztséget betöltők feladatairól és a kor kihívásairól.

December 3.

Esti istentiszteletünk után adventi estre gyűltünk össze gyülekezeti termünkben, itt megtekinthettük azokat a diafelvételeket, amelyek a skóciai testvérgyülekezetünkben tett kétéves látogatásunk alkalmával készültek.

December 10.

Gyülekezeti vegyeskarunk, a Collegium Musicum az érsekkétyi gyülekezetben végzett szolgálatot. Igét hirdetett Fazekas László lelkipásztor, gyülekezetünk életéről Fazekas Zsuzsanna segédlelkész beszélt.

December 10.

Adventi estünk alkalmával gyülekezetünkben igét hirdetett Édes Árpád somorjai lelkipásztor, majd gyülekezeti termünkben felesége: Enikő előadását hallgathattuk meg István királyról.

December 16.

A hitoktatásra járó gyermekek most is örülhettek a már hagyományos szeretetvendégségnek, amelyen nemcsak falatozhattak a sok finom édességből, hanem megismerkedhettek közelebből is gyülekezetünk lelkészeivel, gondnokaival, hitoktatóival és a nőegylet tagjaival is.

December 17.

Gyülekezeti vegyeskarunk a tanyi gyülekezetben tartott zenés áhítatot, és énekével igyekezett lelki örömet szerezni a megjelenteknek.

*Ha műved rosszul sikerül,
kettétöröd-e a kórsót?
Bízd magad inkább Isten kezére,
majd bevégzi művedet,
íme - ő mindent újjá tehet.*

Barbara Cratzius

A Nyugat-Európai Magyar Református Lelkigondozói Szolgálat Küldöttközgyűlése, Komárom 2000. okt. 12-15.

Szolgálatunk 1996 óta, immár második alkalommal, háromnapos tanácskozást tartott Révkomáromban.

A Szlovákiai Református Egyház Zsinati Elnökségének meghívására háromtucatnyi lelkész, ill. világi képviselő gyűlt össze Európa tucatnyi országából. „Egység a különbözőségben” című bevezető előadásában Molnár János, a révkomáromi Cálvin János hittudományi intézet dékánja „Hogy mindnyájan egyek legyenek” Ján. 17, 21 alapján Jézus Krisztusra és az evangéliumra összpontosított.

Ezt követte Csuka Tamás dandártábornok, protestáns tábori püspök beszámolója az 1991-es kormányrendelet alapján a honvédségnél felállított lelkigondozásról és evangelizációs szolgálatról. Pécsi Dániel heraldikus bemutatta a Világtalálkozóra készült művészi alkotását, az egyháztestek címerpajzsát.

A Küldöttközgyűlés (KK) és a Külföldön Élő Magyar Evangélikusok Munkaközössége (KÉMELM) kezdeményezésére megalakult a Nyugat-Európai Magyar Protestáns Gyülekezetek szövetsége (NyEMRLSz). Az új szervezet célja a Kárpát-medencén kívüli európai szóróványban élő és a protestáns felekezetekhez tartozó magyar ajkú gyülekezetek összefogása, ill. ügyeinek közös képviselete.

Szolgálatunk elnöksége is megfiatalodott az időszaki választások eredményeként. Az elnökség új szolgálattevői: Tóbiás Attila ThMgr, prágai ref. lelkipásztor, lelkészi elnök, Borosné-Varga Edina világi alelnök Hannoverből és Tóth Ilidiko titkár Svédországból.

Dr. Békássy N. Albert a NyEMRLSz világi elnöke köszönti az új lelkészi elnököt: ThMgr. Tóbiás Attilát, prágai lelkipásztort

Ideiglenes intézőbizottság áll az élen, amely a jövő évi találkozóig az alapszabályt véglegesíti. Hangsúlyozandó, hogy ezzel sem a KÉMELM, sem a NyEMRLSz nem mond le önazonosságáról, sőt erősítik az egymással való kapcsolataikat.

Az „egymást lássátok - halljátok” szellemében minden gyülekezet biztatást nyert időszaki kiadványainak világhálós terjesztésére. Erre a NyEMRLSz honlapján ingyen és bérmentve van hely, tartalmi felelőse a világi, technikai felelőse pedig a lelkészi elnök.

Rövidke városnézésre is jutott idő Oláh Imréné nyug. gimnáziumi tanárnő szakavatott tájékoztatásával.

Végül, de nem utolsósorban, köszönettel tartozunk a

Szlovákiai Ref. Keresztyén Egyház Zsinati Elnökségének a vendéglátásért, Molnár Sándor zsinati tanácsos úrnak és a teológusoknak előzékenységükért és a sikeres szervezésért, valamint az étkezde munkatársainak a kitűnő ellátásért.

Dr. Békássy N. Albert
(Svédország)

Keresztségekben részesültek

OKTÓBER:

Németh Viktória - Németh Roland róm. katolikus vállalkozó és Szenczi Mónika református elárúsító gyermeke.

DECEMBER:

Balog Bernadett - Balog Béla református vállalkozó és Kuszala Szilvia református közgazdász gyermeke.

Házasságot kötöttek

OKTÓBER:

Téglás József 25 éves református pincér és **Baka Denisza** 25 éves róm. katolikus varrónő.

Smolka Roman 22 éves, felekezethez nem tartozó vámtisztviselő és **Zsidek Beáta** 23 éves református nőtestvérünk.

Eltávoztak e földi létből

SZEPTEMBER:

özv. Kossár Lászlóné Hodossy Julianna 89 évesen.

OKTÓBER:

Szathmáry Zoltán 74 évesen, **Csengel Mária** 78 évesen.

NOVEMBER:

Koronczi Dezső 69 évesen, **özv. Mórocz Józsefné Csukás Krisztina** 76 évesen.

Istentiszteletek időpontja a karácsonyi ünnepek körében

dec. 24.	10.00 16.00	advent 4. vasárnapja ünnepi istentisztelet (gyermekek műsorával)
dec. 25.	10.00 17.00	istentisztelet úrvacsorával istentisztelet (legátus szolgálatával)
dec. 26.	10.00 17.00	istentisztelet úrvacsorával (legátus szolgálatával) istentisztelet (legátus szolgálatával)
dec. 28.	17.00	istentisztelet
dec. 31.	10.00 17.00	istentisztelet óévi istentisztelet
2001. jan. 1.	10.00 17.00	újévi istentisztelet úrvacsorával újévi istentisztelet

Könyv- és CD- ajánlatunk

Az „Emlékezzetek az előttek jártakra” című könyv 100 oldalán, az utolsó oldalakon képanyaggal mutatja be Kamocsai Gál László a Kamocsai Református Gyülekezet történetét. Ára: 100.- korona.

EMLEKEZZETEK
AZ ELŐTTEK JÁRTAKRA.
(A KAMOCSAI REF. GYÜLEKEZET TÖRTÉNETE)

Dr. Barsi Ernő református lelkész, néprajztudós és zenetanár, mint sárospataki öregdiák a 18. századi sárospataki diákdalokat gyűjtötte össze „Bodrog partján nevedekett tulipán...” című CD-n, melyek között Goudimel által harmonizált zsoltárok, Halmos László énekei és egyszerű népdalok is vannak. A dalokat a Melodárium Kamarakórus adja elő.

A nemrég gyülekezetünkben is fellépett Budapest-pesti központi Református Énekkar CD-jén Handel, Bach, Kodály és más szerzők művei hallhatók a kórus előadásában. Ára: 250.-korona.

Mindezek megrendelhetők, illetve megvásárolhatók a lelkészi hivatalban.

Eklézsiánk múltjából

A Kis Tükör előző számában említett Tóth Ferenc - az egykori pápai püspök - a továbbiakban szemléletesen tárja elénk a református vallás térnyerését a XVI. század közepén, a mi régióinkban: „1550. körül Csallóközben 300 protestáns ecclesia volt, hogy sok helyen 12, 20, 30, 40, sőt 50 mérföldnyi térségben csak reformált ecclelák és helységek feküsznek.”

A felsoroltak kellően demonstrálják Huszár Gál hittérítő tevékenységét. Mikor a vándorprédikátor 1562-ben megjelent Komáromban, a várban szolgáló német katonaság jóvoltából a protestáns vallás már kellő alapokkal rendelkezett. Komáromban különösen a szélesebb látókörű polgárság figyelme irányult pozitívan Huszár Gál felé, és munkásságát megértő lojalitás fogadta.

Ezeket a nemkívánatos jelenségeket akarta megszüntetni Oláh Miklós esztergomi érsek, és utasította Komárom város bíráját, a naszádosok kapitányát, hogy a prédikátort börtönözzék be. Az esztergomi érsek, hogy intézkedésének nagyobb nyomatékot adjon - mintegy siettetve a prédikátor elfogását - 1563-ban panaszos levéllel fordult I. Ferdinánd királyhoz, és közli vele a helyzet tarthatatlanságát: „... már jelentést tett bizonyos Gál nevű gonosz, bujtogató, lázadás szító, eretnek szentségtagadóról és sok elvetemedett, bűnökben leledző emberről, aki Komáromban lázítja a népet: de mivel hiába parancsolta meg a város bírójának és a várkapitánynak, hogy ezt az eretnek prédikátort maguk között ne tartsák, hasonló tartalmú királyi parancsért esedezik, és kéri a Felséget, hogy e gonosz országháborító, kóbor férfiú az ellenkező irányba fordult helyeken mifly sok rosszat tett, és különösen Kassának mifly zajos nyugtalanságot és zűrzavart okozott, míg kebeléből kikergethette.”

Mivel Ferdinánd király nem teljesítette az esztergomi érsek kívánságát - Huszár Gál elfogását - még ugyanebben az évben, tehát 1563-ban, Oláh Miklós Károly főherceghez fordult ebben az ügyben, kérvén hathatós intézkedést. A főherceg már nem késlekedett az intézkedéssel, és szigorú parancsot küldött Komáromba, az eretnek prédikátor elfogását elrendelve. Azonban Nagy István, a naszádosok kapitánya, aki hivatva volt a parancs végrehajtására, maga is a református vallás híve volt. Így Huszár Gált elfogása helyett idejében értesítette, és lehetővé tette a városból való elmenekülését. Huszár Gál azonban tovább folytatta prédikátori szolgálatát. Komárom után Nagyszombatban találjuk 1564-ben. Majd az Érsekújvár melletti Komjátiban működött, ahol 1574-ben nyomdát is alapított.

PhDr. Szénássy Zoltán

B Ú É K - BÍZD ÚJRA ÉLETED KRISZTUSRA !

KIS TÜKÖR A Révkomáromi Református Keresztény Egyház hivatalos lapja. Megjelenik minden negyedévben. Főszerkesztő: Fazekas László. Szerkesztőség: Révkomárom, Jókai u. 34. sz. Nyomja a Szilveszter kft. Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem adunk vissza. Egy példány ára: 5 Sk. Megrendelhető a szerkesztőség címén. Küldeményként postaköltséget is hozzászámítunk.